

DIMITRIOS

foaia parohială a Bisericii Sf. Dumitru - Poștă

CV DŢIHTVL SĂPTĂMŢIINI

Duminica a X-a după Rusalii

Fă-ne, Doamne, mâniași împotriva răului! Vindecarea lunatecului

În Duminica a zecea după Rusalii se citește, în cadrul Sfintei Liturghii, o pericopă cunoscută îndeobște ca Vindecarea lunatecului. Textul este extras din Evanghelia după Matei (XVII, 14-23) și, așa cum este și numit, reliefează încă o dată puterea tămăduitoare a Mântuitorului Iisus Hristos. Cel ce vindecă trupurile și sufletele noastre. SINGURUL Care poate să o facă. Că este singurul o vedem și din evenimentul prezentat în această duminică și care este amintit și în Evanghelia după Marcu (IX, 17-29). Totul are ca punct de plecare rugăciunea disperată a unui tată cu un fiu stăpânit de un duh necurat, care, căzând în genunchi în fața Domnului, îl imploră să aibă milă și să îl vindece. Suntem într-un moment în care Iisus era cunoscut între evrei ca mare vindecător, ca Om al lui Dumnezeu. Toți aleargă încrezători spre El cu gândul că pețiția lor va fi rezolvată. Pesemne că așa era și acest om trist că fiul lui de nenumărate ori a fost în pericol de moarte, deoarece zicea că „este lunatic și pătimește rău, căci adesea cade în foc și adesea în apă”. Și explică mai departe spunând că a fost și la ucenicii Săi, dar nici ei nu au putut să facă nimic. Cu alte cuvinte, nefericitul încercase. Și presupunem că încercase pe mai multe căi. Așa cum și azi mulți dintre noi încercăm foarte multe variante și, eșuând, de-abia atunci ne abatem privirea către Dumnezeu. De câte ori nu ați auzit pe cineva spunând: „am fost și la doctori și la ghicitori și la vrăjitori...am ajuns și la Biserică”. Din pruncie se chinuia fiul. Bănuim că fuseseră multe încercări de a-l liniști. Nici una nu dăduse roade. Iar omul, observând că nici apostolii Domnului nu îl izbăvesc pe tânăr de zvârcolirea demonică, se plânge la Iisus, mărturisindu-i că aceștia nu au fost capabili să-i aducă liniștea. Încercaseră, doriseră asta, dar n-au putut. „De ce noi n-am putut să-l scoatem?” (v. 19). Nu înțelegeau de ce puterile date lor de Mântuitorul nu au avut efect asupra demonizatului. Își conștientizau slăbiciunile, până la urmă erau nedesăvârșiți. Aveau să primească deplinătatea harului după Cincizecime, acum erau oameni care se bucurau de puteri relative, menite să le dea curaj și autoritate.

Urmează un moment în care Hristos se mânie. Pe cine și de ce? „O, neam necredincios și îndărătnic, până când voi fi cu voi? Până când vă voi suferi pe voi?” (v. 17). Aparent, pe tot neamul. De fapt, în special pe tatăl disperat. De ce? Pentru că, așa cum reiese din referatul lui Marcu, el nu era pe deplin încredințat că Mântuitorul poate să îl vindece copilul: „de poți ceva, ajută-ne, fiindu-ți milă de noi” (Marcu IX, 22). „De poți!”. Nu era convins.

Răspunsul este pe măsură: „Iisus i-a zis: De poți crede, toate sunt cu putință celui ce crede” (v. 23). Iar necredința omului o remarcăm chiar din mărturisirea lui „Îndată strigând tatăl copilului, a zis cu lacrimi: Cred, Doamne! Ajută necredinței mele!” (v. 24).

Așadar, Hristos se mânie pe atitudinea duplicitară a celor care îi solicitau ceva, dar nu credeau întru totul în îndeplinirea acelei solicitări. Și, de fapt, ce a făcut Mântuitorul în această situație reprezintă o nouă lecție pentru noi. Pe de o parte, că nu avem voie să pornim la un drum în care nu credem. Să ne asumăm responsabilități pe care nu le primim ca vocație. Orice alegere trebuie să fie ușoară, sau mai degrabă ușurată de acceptarea unei căi puse înaintea noastre de Dumnezeu. Ei bine, atunci când nu crezi în ceva, sunt șanse mari ca lucrul acela să nu se îndeplinească. Hristos ne „prezintă” lecția dedicării unui crez și ne îndeamnă să facem totul după voința noastră liberă și luminați de iubirea de Dumnezeu, semenii și sine.

Îl vindecă, îl eliberează de sub puterea celui rău pe bietul tânăr. Rămân, însă, neliniștile apostolilor. „De ce noi n-am putut să-l scoatem?”. Mântuitorul, Dascălul cel Bun, le zice părintește: „Pentru puțină voastră credință. Căci adevărat grăiesc vouă: Dacă veți avea credință în voi cât un grăunte de muștar, veți zice muntelui acestuia: Mută-te de aici dincolo, și se va muta; și nimic nu va fi vouă cu neputință. Dar acest neam de demoni nu iese decât numai cu rugăciune și cu post” (v. 20-21). Credință, post și rugăciune. Aceasta este „rețeta” prescrisă de Mântuitorul împotriva demonilor. Pentru că o credință tare unită cu rugăciune fierbinte către Dumnezeu ne așează într-o relație vie, profundă cu El. O relație pe care o întărim și prin asceză, înfrânarea trupească având rolul de supunere a influențelor subtile, pătimișe venite din partea diavolului pe calea simțurilor. Avem nevoie de post nu doar pentru că este rânduiala Bisericii, ci și pentru că este alegerea firească spre înălțarea către cele înalte ale lui Dumnezeu. Iar atunci când, din slăbiciune, suntem învinși pentru o perioadă de patimi, să ne mâniem pe cel rău, precum odinioară Domnul pe tatăl puțin credincios. Să îi cerem lui Dumnezeu tărie împotriva ispitelor și să ne ferească de asuprirea diavolului. Și, în final, să-l rugăm așa: Fă-ne, Doamne, mâniași împotriva răului!

SCHIMBAREA LA FAȚĂ A DOMNULUI, O MĂRTURIE DESPRE VOCATIA MATERIEI

Ciprian Apintiliesei

Unul din marile merite ale Creștinismului este faptul că el a reușit, printre altele, să depășească dualismul gândirii antice, care opera cu distincția ireversibilă între lumea inteligibilă și cea sensibilă. Adică între spirit și materie se considera a fi o graniță de netrecut, spiritul fiind văzut doar ca exterior materiei. În acest caz, lumea spirituală își avea o existență distinctă și aparte de cea materială, fiind exclusă posibilitatea vreunei întrepătrunderi a celor două. Respectiva gândire avea să fie schimbată o dată pentru totdeauna de către Mântuitorul Hristos. Întruparea Fiului lui Dumnezeu răstoarnă în chip răsunător dihotomismul filosofiei antice, prin afirmarea faptului că materia poate fi și chiar este pătrunsă de spirit în existența ei. Niciodată nu a existat o materie autonomă, care să subziste prin sine însăși, independentă sau chiar în opoziție cu lumea spirituală, ci suportul ultim al materiei îl constituie tocmai spiritul. Acesta, departe de a rămâne exterior materiei, pătrunde în permanență și structurează din interior întreaga creație. Cercetările științei din ultima perioadă vin și ele să conglăsuiescă împreună cu religia. Deși o bună perioadă de timp știința, în înverșunarea ei acerbă față de religie, a acreditat ideea unei lumi și a unei materii autonome,

absolut independente față de Dumnezeu și energiile Sale necreate – e vorba aici despre celebra viziune mecanicistă despre lume, conform căreia lumea funcționează ca un motor ce doar a fost pornit de Dumnezeu și atât – astăzi, paradoxal, aceeași știință vine să afirme că nu mai reușește să identifice granița dintre materie și spirit, descoperind că materia în structura ei ultimă este alcătuită din undă și lumină (de reținut aici titlul unui articol celebru: "Unde mai este materia?").

Acum să răspundem succint la întrebarea: Ce legătură are Schimbarea la față a Domnului cu statutul materiei? Evanghelistul Matei relatează: "Și S-a schimbat la față, înaintea lor, și a strălucit fața Lui ca soarele" (Mt. 17, 2), iar despre veșmintele Sale, Marcu spune că s-au făcut "albe foarte, ca zăpada, cum nu poate înălbi așa pe pământ înălbitorul" (Mc. 9, 2). Aceste evenimente constituie o arvună sau o anticipare a celor ce aveau să se întâmple după Înviere. Atât schimbarea la față, cât și învierea cu trupul a Domnului, mărturisesc despre același lucru: sensul sau destinația la care este chemată materia, anume transfigurarea și deplina ei pnevmatizare, umplerea ei de Duhul Sfânt. Vocația ultimă a materiei este înveșnicirea ei. Trupul lui Hristos, adică materialitatea trupului Său, a devenit mediu desăvârșit de manifestare a Duhului Sfânt, a Spiritului, fapt dovedit întâi prin luminarea feței Lui pe Tabor, iar apoi prin deplina Lui preschimbare

în Înviere, un trup capabil să treacă prin ușile încuiate și, cel mai important, să fie înălțat apoi la ceruri, în sânul Sfintei Treimi. Deosebit de important este faptul că această transformare, înduhovnicire (spiritualizare) a trupului se lucrează încă din viața aceasta și se desăvârșește după învierea cea de obște, când "înviază trup duhovnicesc" (I Cor. 15, 44). După cum fața Mântuitorului s-a luminat încă din timpul existenței Sale pământești, tot astfel și chipurile celor mai trăitori dintre omenei se luminează în parte încă din timpul vieții lor pământești, și după cum trupul Său s-a îndumnezeit deplin după Înviere, tot astfel și trupurile acestora se vor spiritualiza desăvârșit după învierea de apoi, când nu doar trupurile, ci întreaga materie se va preschimba prin Duhul Sfânt și va deveni mediu de manifestare sau de lucrare a lui Dumnezeu, Care va fi "totul întru toate". Această preschimbare a materiei prin Duhul Sfânt își are fundamentul ultim în existența spiritului în structura interioară a materiei. Este vorba despre harul divin și raționalitatea creației.

Schimbarea la față

WIEN ȘI VIENNA

Victor Ciulian

“În Wien, oamenii cresc și îmbătrânesc cu aproape același cerc de prieteni.” Îmi explica acum vreo două săptămâni o doamnă austriacă. Din fericire, există și o altă Vienna, una internațională și deschisă către cultura altor popoare, către prietenii și întâlniri(ne)așteptate, esențiale. Nu sunt multe orașe în lume care să aibă simultan aceste două fețe. Mai ales cei care s-au bucurat de o experiență internațională, cunosc bine ce înseamnă să te simți străin și uneori (de) neintegrat. În aceste cazuri, un prim pas făcut de gazdă ajută enorm, mai ales atunci când te străduiești să vorbești o altă limbă („străin am fost și M-ați primit...”).

Mi s-a spus că pentru a putea fi luat în serios, este absolut necesar să îmi însușesc limbala perfecție și să scap de accentul de est-european și eventual să-l asimilez pe cel austriac.

Însă încercând să fac asta, am descoperit că întâmpin o rezistență interioară și că e nevoie să iubesc mai întâi oamenii pentru a mă adapta felului în care ei vorbesc. Poate că și unact de voință ar duce la același rezultat, însă cred că procesul, felul în care ajungi acolo este poate chiar mai important. „Der Weg ist das Ziel” spune un proverb german (drumul este scopul). Observ astfel cum tema iubirii aproapei ca pe tine însuși revine constant. Poate chiar mai acut în cazul plecărilor în străinătate, atunci când te confrunți uneori, ca român, cu prejudecățile generate de către unii conaționali. Cum îl pot iubi pe acest aproape? Cum mă pot iubi pe mine însumi? Am găsit un răspuns în legătura cu diferența dintre a plăcea și a iubi, la autorul britanic C.S. Lewis. El spune că a ne iubi pe noi înșine înseamnă să ne dorim binele, fără a fi neapărat necesar să ne și placă de noi. De exemplu, atunci când știu că am făcut ceva greșit, mă plac mai puțin. Dar asta nu înseamnă că nu îmi mai doresc binele. În același sens, îmi iubesc aproapele dorindu-i binele la fel cum îl doresc pe al meu, dar este normal să iubesc mai ușor persoanele pe care le plac, pentru care am așadar o anumită afinitate.

Nu ni se cere, din câte am înțeles, să ne placă toate persoanele din lume. Iubirea de Dumnezeu și de oameni în schimb, ne-a fost semnalată de Însuși Mântuitorul ca fiind cea mai importantă poruncă.

Apoi, pentru desăvârșire, mai rămâne de luat crucea...

RUGĂCIUNI

Rugăciunea tinerilor care vor să se căsătorească

Doamne, Dumnezeule al milostivirii și a toată bunătatea, care plinești cererile celor care Te cheamă cu credință, ascultă și nevrednica noastră rugăciune. Tu vezi că vrem să ne unim viețile prin căsătorie, Tu vezi dorirea inimilor noastre și știi dacă este bună sau este rea.

Dacă este bineplăcut Ție să luăm asupra noastră crucea căsătoriei, ajută-ne să biruim toate piedicile cu care vrăjmașul ne necăjește. Ajută-ne, Doamne, că la Tine este nădejdea noastră. Dăruiește-ne pace, dăruiește-ne liniște și sănătate sufletească și trupească. Ferește-ne de noroiul desfrâului, ferește-ne de căderea în poftele trupești. Luminează-ne mințile ca să nu fie întunecate de

vrăjmaș. Curățește-ne Tu, ca să nu ne întineze păcatul. Întărește-ne să mergem pe calea cea îngustă, ocrotiți de Preacurata Ta Maică și de soborul tuturor sfinților. Să avem o familie în care să strălucească făclia credinței și a virtuților, și pruncii noștri să fie călăuziți așa cum trebuie pentru a ajunge mădulare vrednice ale Bisericii Tale.

Iar dacă Tu știi că din anumite pricini ne este mai de folos să părăsim vrerea noastră și să nu pornim împreună pe drumul căsătoriei, ajută-ne să înțelegem aceasta și să părăsim voia noastră fără a fi cuprinși de tulburare sau de deznădejde.

Înaintea Ta, Doamne, sunt viețile noastre. Rânduiește cu ele precum știi că este mai bine pentru noi. Că văzând grija Ta să îți mulțumim și să Te laudăm până la sfârșitul zilelor noastre. Că Tu ești Dumnezeuul nostru și Ție slava îți înălțăm, Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

CARTE DE PVS DEOPARTE

Ivona Boitan

Paisie Aghioritul

“Cu durere și dragoste pentru omul contemporan”

Să presupunem de dragul conversației că ești un om care crezi că faci totul cum trebuie, îți asumi ceea ce-i neapărat de asumat, mai ajuți și tu pe ici colo cât poți, fără să-ți strici coafura și unghiile, iubești copiii fără să crești vreunul, ești sensibil la animale mai ales pe rețelele de socializare și în curtea prietenilor, că acolo nu trebuie să faci curat după ele, aplici la o grămadă de cauze online și simți că ești mai bun fiindcă oftezi când vezi o poză cu un sărman...bănuiesc că ți-ai făcut deja o imagine despre cine e vorba. Despre o inimă împietrită în propria-i admirație.

Și iată că vine un călugăr aghiorit care îți ia inima-n pumn și o strânge până ce din ea picură un strop de lumină.

Cum reușește asta? Cum poate un călugăr să înțeleagă mai bine ca oricine viața de familie? Cum poate un călugăr să îți spună cum să îți crești copilul și ce să mănânci ca să fii sănătos?

Mulți spun despre Paisie Aghioritul că n-ar fi fost doar un călugăr ci mai mult decât atât. Asta eu nu știu. Dar știu că mie mi-a schimbat viața. Că m-a făcut să vad cât de urâtă sunt. Cât de închistată în ideile mele fixe. Cât de seacă. Cum să nu iubești un om care te face să vezi că ești mic, sec, urât și fără sens? Și care te iubește așa mic, sec, urât și fără sens cum ești....

Îmi aduc și acum aminte duminica aceea când mi-am cumpărat toată seria, toate cele cinci volumele din “Cu durere și dragoste pentru omul contemporan” de la Andreea, de la pangarul bisericii noastre. Până duminica următoare citisem deja trei din ele. Dar nu cu efort. Nu cu sentimentul că fac ceva înălțător ci cu o bucurie greu de înțeles dacă nu ai avut vreodata de-a face cu umorul “paisian”. A fost o fascinație, o hipnoză aproape. Nu mă puteam opri din citit. Trăim sentimentul că e în sfârșit cineva care mă înțelege, așa cum sunt, cu toate ale mele. Interesant însă este că același sentiment l-a avut și o altă prietenă a mea căreia l-am zis să-l citească. Și o alta...și încă una...Sunt covinsă acum că nu greșesc când spun că Paisie Aghioritul este “înțelegătorul universal”, cel care ne scoate la lumină toate petele pentru ca apoi să le facem să dispară, nu miraculos ci cât se poate de trudit și omenește dar cu sentimentul iminenței ajutorului dumnezeiesc....citește-l deci si contrazi-mă dacă poți!

“Acolo de unde pleacă dragostea rămâne iadul”

“Încercările care ne vin sunt uneori antibioticul pe care ni-l dă Dumnezeu pentru bolile sufletului nostru și care ne ajută mult duhovnicește. Omul mănâncă numai o palmă ușoară și îndată l se înmoaie inima”

Cu multă bucurie vă anunțăm că de acum puteți urmări activitatea Bisericii Sf. Dumitru - Poșta pe noul nostru site <http://sfantuldumitruposta.ro/>

**Fii ctitor
cu 1 euro!**

De asemenea, pe site veți putea găsi toate numerele din **Dimitrios** în variantă digitală, rezumatele serilor catehetice și multe altele! Vă așteptăm cu nerăbdare!

RO 02 RZBR 0000 0600 1219 1317 - LEI
RO 18 RZBR 0000 0600 1435 9658 - EURO
RO 93 RZBR 0000 0600 1435 9666 - USD
Raiffeisen Bank, Agenția Decebal.

Temele serilor catehetice

Luni, ora 19:00, Biserica Sf. Dumitru - Poșta

- 6 august – Despre meserii care plac lui Dumnezeu – referent Speranta Ciusleanu
- 13 august – Explicarea icoanelor Maicii Domnului – referent Sebastian Maffei
- 20 aug – Practica ortodoxa ca terapie – referent Lavinia Tanculescu
- 27 aug – Manifestarile iubirii – referent Gabriela Lazar

Pentru a primi varianta digitală a revistei “Dimitrios” trimiteți un mail la adresa revista.dimitrios@yahoo.com cu titlul “ABONARE”

Oricine este dornic să scrie și să contribuie cu articole pentru revista “Dimitrios” este binevenit! Dacă aveți gânduri și idei pe care le considerați potrivite pentru a apărea în “Dimitrios” înșirați-le într-un articol de 300-400 de cuvinte și trimiteți-l la adresa Revista.dimitrios@yahoo.com. În cel mai scurt timp posibil vă vom anunța dacă este potrivit și în ce număr urmează să fie publicat! Bine primite vor fi toate cuvintele menite să ne îndrepte, mângâie, sfătuiască, laude, critice. Vă mulțumim!

Program liturgic

Duminică 8:30 - Utrenia și Sf. Liturghie
Luni 18:00 - Program de spovedanie
19:00 - Seara Catehetică
Miercuri 18:00 - Sfânta Taină a Maslului
Vineri 18:00 - Acatist
Sâmbătă 10:00 - Parastas

Biserica
Sf. Dumitru - Poșta

Str. Franceză Nr.1
sector 3, București

0727 394 631